

РЕШЕНИЕ

№ 13959

гр. София, 06.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 08.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **5224** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на В. В. В. от [населено място] срещу заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-014/29.04.2024 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – Л.. Оспорената заповед е издадена на основание чл. 20, ал. 4, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето (ППЗЗДт) във вр. чл. 4, ал. 1, т. 1 и чл. 24 от Закона за закрила на детето (ЗЗДт), с която на жалбоподателя е наредено насочване да сключи договор с лицензирания доставчик на социални услуги – Център за обществена подкрепа при ИСДП [населено място], [улица], за срок от шест месеца от влизане в сила на заповедта и да посещава социална услуга „Консултиране на майката и разглеждане на теми, свързани с възпитанието и отглеждането на дете, за неговите потребности и за невъвличането му в конфликт на лоялност. Консултиране на майката във връзка с начина на справяне с възможни рискови ситуации предвид влошените отношения и липсата на диалог между родителите; Подобряване на комуникацията между родителите; Медиации срещу между бащата и детето; Съдействие при изпълняване на привременни мерки и/или Решение с определен режим на контакт между детето и бащата; Оценка на родителския капацитет, при необходимост и повишаването му“.

Жалбоподателят В. В. В. излага доводи за недействителност на оспорваната заповед, които по съществото си се отнасят за несъответствие на акта с материалноправните и процесуалноправните норми, както и с целта на закона. Твърди, че липсват

фактически и правни основания за издаване на акта. Посочва аргументи, че не са налице законовите предпоставки, за да е изпълнен фактическият състав на чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДт. Освен това навежда доводи в подкрепа на това, че тя, като майка, не ограничава контактите на З. със сина му. Дори на 20.02.2024 г. е провела среща със служител от ОЗД към ДСП „Л.“, на която е предложила възможни дни от седмицата, в които Г. З. да осъществява контакти със сина си М.. Така жалбоподателят и социалният работник Ц. А. определили режим между Г. и детето М. всеки втори вторник от месеца. Въпреки, че бащата има определен от майката режим – всеки вторник, като през останалите дни (с изключение на тези, когато детето боледува и си и вкъщи), същият не е възпрепятстван да взема сина си от ясла и да прекарва време с него. Допълва, че същевременно за детето М., както и за отглеждания родител – неговата майка, посочените от бащата дни за виждане с детето не са удобни, тъй като през седмицата детето е на ясла, а майка му – на работа, често и в командировки в [населено място], поради което времето, което имат отглеждания родител и детето заедно са събота и неделя, както и официалните празници. Административният орган не е извършил задълбочено и обективно разследване на спорните в настоящия случай обстоятелства и доколкото не е извършил анализ на събраните по случая доказателства, неправилно е достигнал до извода, че правата на детето М. З. са нарушени, както и че съществува риск от родителско отчуждаване. Чрез процесуалния представител адв. Д., моли съда да отмени заповедта и да осъди ответника да заплати направените по делото разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – Л., чрез пълномощника си юрисконсулт Л., оспорва жалбата, като моли съда да я отхвърли. Сочи, че издадената заповед е законосъобразна и правилна.

Заинтересованата страна – Г. Н. З., оспорва жалбата. Заявява, че с майката водят гражданско дело за родителски права, но докато тече това дело и има определяне на привременни мерки, то той иска да има контакт с детето си, а не неговите опити да го вижда винаги да бъдат отхвърляни под различен предлог. Заявява желание и готовност да полага грижи за момченцето, както и по всякакъв начин да съдейства на социалните служби, за да има контакт с него. Допълва, че той ходи всеки петък на срещи със социален работник, който би следвало да води медианите срещи между него и майката, но до момента тя не се е появила. Бащата е разтревожен, че за сина му има констатиран риск за психо-емоционалното му състояние и риск от родителско отчуждение. Заявява, че към момента на съдебното заседание на него са му правени две оценки на родителски капацитет, като по този начин, той се опитва да докаже, че има качествата да се грижи за сина си, да му осигури надеждна и благоприятна среда за развитие. Сочи, че жалбоподателят В. категорично отказва да съдейства на социалните служби и затова моли съда да отхвърли подадената жалба.

Заинтересованата страна М. Г. З. чрез служебно назначения защитник адв. Л. Н., оспорва жалбата по няколко съображения. Сочи, че ситуацията предполага особено внимание, когато става дума за малолетно дете. Счита, че заповедта отговаря на всички законови изисквания, справедлива е и е в интерес на детето тази социална услуга да бъде предоставена на майката.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призован, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

СЪДЪТ прима за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срок, срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол и от адресата на акта, неблагоприятно засегнат от волеизявлението на административния орган. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установени факти:

От месец март 2024 г. отдел „Закрила на детето“ към Дирекция „Социално подпомагане“ - Л. работи по случая с детето М. Г. З., което е родено на 03.11.2022 г., с родители В. В. и Г. З., между които няма сключен граждански брак. По данни на майката, през март месец 2023 г., родителите се разделили, като тя останала да живее с детето при родителите ѝ в [населено място]. Госпожа В. е заявила пред социалните служители, че през месец октомври 2023 г. са се преместили да живеят в жилище под наем в [населено място] с детето. Видно от приложеното по делото писмо с вх. № СГ/Д-С-ЛЦ/58-006 от Детска градина 18 „Детски свят“ [населено място], са изяснили, че детето М. Г. З. е записано при тях на 15.11.2023 г. на едногодишна възраст. Същото е имало отсъствия по здравословни причини, отразени в електронния дневник, в който са регистрирани и имат достъп до информацията там и двамата родители. Посочено е, че детето е спокойно, психо-емоционалното му развитие отговаря за възрастта, не проявява хиперактивно поведение и агресия, не са констатирани рискови фактори, касаещи физическото и интелектуално развитие, както и за психо-емоционалното му състояние.

Отношенията между родителите се влошили. Било констатирано, че комуникацията между двамата е силно затруднена. Майката споделя, че не желае да комуникира с господин З., поради факта, че я тормози по телефона писмено, вербално и записва телефонните разговори без нейно знание и съгласие. Същата е посочила, че бащата на детето не заплаща месечна издръжка на детето. През лятото е купувал памперси и мляко, а когато прецени – дрехи и играчки. Госпожа В. уведомява, че е подала искова молба в съда за упражняване на родителски права. Към настоящия момент бабата и дядото по майчина линия и тя се редували да вземат М. от детското заведение и активно помагали в грижите за детето (особено когато същата била в командировки в [населено място]). От лятото на 2023 г. З. е изявил желание да се съберат да живеят заедно с детето, но госпожа В. не се е съгласила. Г. З. пък, от своя страна, заявява, че майката на детето ограничава целенасочено контактите му с детето и той желае съдействие за редовни контакти и достъп до сина си, поради което е депозирал множество имейли в ОЗД при ДСП Л. с идентична информация, че е лишен от възможност за контакти със сина си. Майката е категорична, че не желае да се вижда и да участва в среща с господин З., за да се договори режим на контакти. Същата предлага до постановяване на привременни мерки от съда, режим на виждане на детето с бащата - всеки втори вторник от месеца, като го взема от детска ясла в 10.30 ч. и го връща в нейния дом в 18.00 ч.

В хода на административното производство майката била консултирана по ЗЗДт., Семейния кодекс, както и за възможността ѝ да ползва социални услуги. ДСП Л. е изпратила писмо с изх. № СГ/Д-С-ЛЦ/58-007/22.02.2024 г., за организирана среща на 27.02.2024 г. от 10.00 ч. в ОЗД Л., между ДСП С., госпожа В. В. и господин Г. З., относно съвместно договаряне на режим на контакти, удобен за двамата родители. В проведен телефонен разговор жалбоподателя В. информира, че детето е болно и

същата не е в състояние да участва в планираната среща. Майката поела ангажимент, да се свърже с ОЗД Л. след оздравяването на детето за планиране на нова среща. Г. З. е уведомен за здравословното състояние на детето и планираната среща била отложена.

На 01.03.2024 г. в ОЗД при ДСП Л. е постъпил сигнал по електронната поща от адвокат Л. С., упълномощена от В. В.. В сигнала се съобщава за осъществяван ежедневен тормоз от господин Г. З. спрямо нея, който се състои от подаване на жалби в ОЗД, с неверни твърдения, че тя е ограничава контактите му с детето и в РУ - за обявяване на детето за национално издирване. Вследствие на това, тя се страхува от Г. З., в един момент е писал, че много обича В. и М., а в следващия, че единственото заради което я е търсил, е за да получи информация за сина си, и се ограничават контактите му с детето. Госпожа В. уведомява социалните работници, че не желае да ползва социални услуги и отказва да участва в срещи, на които присъства господин З., както и че няма да отговаря на позвъняванията по телефона от ОЗД Л.. На 06.03.2024 г. в ОЗД при ДСП Л. е постъпила призовка с вх. № ПРИЗ/Д-С-ЛЦ/122/06.03.2024 г. по гр. дело № 20231110164599 на СРС за постановяване на привременни мерки за детето М. З..

На 08.03.2024 г. е изпратено писмо до госпожа В., във връзка с подаден от нея сигнал до директора на ДСП Л., отдел „Закрила на детето“ с вх. №СЛ/Д-С-ЛЦ/58-020/01.03.2024 г., относно действията на г-н Г. Н. З. - баща на детето М. Г. З., с което информирали същата за следното:

- Съгласно чл. 21, ал. 1, т. 4 от Закона за закрила на детето, Дирекция Социално подпомагане дава съвети и консултации по отглеждането и възпитанието на децата. А в т. 5 от същата разпоредба е регламентирано, че ДСП предоставя информация за предлаганите услуги и оказва съдействие и помощ на семействата и родителите на нуждаещите се деца.

- Във Вашия сигнал ни информирате, че сте образували гр. дело № 64599/2023 г. в СРС срещу Г. З. за определяне на родителски права, което към момента е висящо.

- До влизане в сила на съдебното решение по гореописаното дело и в изпълнение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 4 и т. 5 от Закона за закрила на детето ДСП-Л. Ви предлага в удобно за Вас време да посетите офиса на отдел „Закрила на детето“ при ДСП- Л. [населено място], [улица] заедно с Г. Н. З., детето М. З. и представители на ДСП-С. за разрешаване на проблемите в семейството.

- Напомняме Ви, че съгласно чл. 18, ал. 4 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето „при отказ от сътрудничество от страна на родител по предложение на социален работник водещ случая, Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ издава задължително предписание“. Съгласно чл. 45, ал. 9 от Закона за закрила на детето „Който не изпълни влязло в сила задължително предписание по този закон се наказва с глоба или имуществена санкция от 2000 до 5000 лв., а при повторно нарушение - с глоба или имуществена санкция от 5000 до 10000 лв.“

- Съгласно чл. 20, ал. 4, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето „В случаите, при които не може да се постигне контакт или няма заявено желание от страна на родителите, които полагат грижи за детето, ползването на социални услуги се извършва въз основа на заповед на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“.

- Напомняме Ви също, че съгласно чл. 20, ал. 4, т. 4 от Правилника за прилагане

на Закона за закрила на детето „В случаите, при които се изготвят становища и се оказва подкрепа и съдействие по чл. 138а, ал. 1 и ал. 2 от Семейния кодекс, Дирекция „Социално подпомагане“ дава направление до избран от родителите доставчик на социална услуга, финансирана от държавния бюджет.“

На 15.03.2024 г. ОЗД при ДСП Л. е изпратила писмо с изх. № СГ/Д-С-ЛЩ/15.03.2024 г. на господин Г. З., с копие до ДАЗД на г-жа К. Н.. Г-н З. е уведомен в писмото от ОЗД при ДСП Л. за: посочения от майката режим на виждане със сина му; организираната среща на 27.02.2024 г. в ОЗД при ДСП Л. и е била отложена, поради информация от майката за заболяване на детето, като същият е информиран за здравословното му състояние; отказа на г-жа В. да участва на срещи в негово присъствие и нежеланието ѝ да ползва социални услуги; предприета мярка за закрила „Съдействие, подпомагане и услуги в семейна среда“ спрямо детето М. Г. З.; изготвен план за действие във връзка с работата по случая; изпратено писмо от ДСП Л. на г-жа В. В., съгласно правомощията на ОЗД по ЗЗД, ППЗД и СК.

На 18.03.2024 г. ДСП Л. е изпратила социален доклад с изх. № ПР/Д-С-ЛЩ/122-001/18.03.2024 г. по гр. дело № 20231110164599 на СРС, 92-ри състав, за постановяване на привременни мерки, относно детето М. З..

В проведен телефонен разговор на 29.03.2024 г. от социален работник Ц. А. - служител на ОЗД при ДСП Л., госпожа В. информира, че З. не е вземал детето от детското заведение по предложения от нея режим за да прекара време с него, въпреки, че на 18.03.2024 г. му е писала напомнителен имейл, на 19.03.2024 г. е вторник и може да го вземе. Майката твърди, че в периода от 30.12.2023 г. до 19.03.2024 г. бащата е имал възможност да взема сина им от детското заведение, всеки път когато пожелае и към настоящия момент, не е имало пречки и не се е налагало тя да му дава разрешение, освен когато детето е боледувало. По нейни данни, З. упорито отказва да взема детето от детското заведение и да го връща в дома ѝ, като вместо това идва в дома ѝ късно вечер, без да се съобразява с режима на детето, или в дни, когато го е информирала, че имат планове и няма да бъдат в дома си. Майката е поела ангажимент да се обади в ОЗД при ДСП Л. във връзка с предоставения ѝ план за действие, но до изготвяне на писмото същата не е върнала обаждане и не отговаря на позвъняванията. На 03.04.2024 г. е изпратено писмо с изх. № СЛ/Д-С-ЛЩ/753-035/03.04.2024 г. до жалбоподателя В. В., в която отново е консултирана, че до влизане в сила на съдебното решение по привременни мерки и в изпълнение на разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 4 и т. 5 от Закона за закрила на детето ДСП Л., и в удобно за нея време, да посети в рамките на работното време от 9.00 ч. до 17.30 ч., от понеделник до петък отдел „Закрила на детето“ при ДСП Л. - [населено място], [улица], заедно с Г. Н. З., детето М. З. и представители на ДСП С. за разрешаване на проблемите в семейството.

Госпожа В. отново е поканена за подаване на заявление за ползване на социални услуги и да информира писмено ДСП Л. за отказа си да ползва такива. Писмото е изпратено чрез български пощи, и е върнато в цялост в ДСП Л.. Същото е изпратено на електронната ѝ поща, тъй като майката не отговаряла на позвъняванията по телефона и не връща обаждане. В ОЗД при ДСП Л. е постъпил имейл от майката с върнат план за действие, същият не е подписан от нея и има забележка.

Към настоящия момент госпожа В. В. не е подала заявление за издаване на направление за ползване на социални услуги, факт който се потвърждава и в съдебно заседание от присъстващия социален работник.

ДСП Л. е организираща среща на 05.04.2024 г. от 10.00 ч. в ОЗД Л., поради необходимостта от взаимодействие между ОЗД Л. и ОЗД С., и двамата родители, за планиране и предприемане на действия за гарантиране правото на детето да контактува с баща си и съвместно да договорят режим на контакти до определяне на привременни мерки. За срещата е изпратено писмо до ДСП С., до г-жа В. и г-н З.. В ОЗД при ДСП Л. е получен отговор по електронната поща от майката, че на 04 и 05.04.2024 г. е служебно командирована, в седмицата 08-12.04.2024 г. се предвиждат командировки, без фиксирани дати, и срещата да бъде насрочена преди тези дати или след това. Предвид гореизложеното, от ОЗД при ДСП Л. е изпратен имейл на г-жа В., за промяна на датата на срещата - 03.04.2024 г. Получен е отговор от майката, че от два дни страда от алергия и не може да дойде и е посочила удобни за нея дати - почивни дни, на които може да присъства, тъй като сама издържа сина си, и е на работа от понеделник до петък от 8.30 ч. до 17.30 ч. Срещата не се състояла, поради поредното отлагане от страна на майката - предвид служебните ѝ ангажменти.

На 10.04.2024 г. в ОЗД при ДСП Л. е постъпил имейл от г-жа В., за осъществен контакт на г-н З. с детето М. на 09.04.2024 г. от 10.30 ч. до 18.15 ч. Майката сигнализира за безхаберно отношение и пълна липса на полагане на грижи от страна на бащата за сина им, като го е върнал в безобразно състояние.

На 22.04.2024 г. е изпратено писмо до В., относно работа по случай за детето М. Г. З. и в изпълнение на план за действие, с молба да осъществи контакт със служител Ц. А. от ОЗД при ДСП Л., относно провеждане в удобен за нея час за среща в ОЗД при ДСП Л. на 24 или 25.04.2024 г., с цел депозиране на заявление за ползване на социални услуги за нея и детето, адресът на ДСП Л. - [населено място], [улица], тел. 02 865 11 79 и 02 865 46 56. Уведомена е, че на г-н З. от ДСП С. е издадено направление за ползване на социална услуга „Медиирани срещи между родители и „Информирани и консултирани“ към „Институт за Социални Дейности и Практики“, с адрес: [населено място], [улица]. На 24.04.2024 г. г-жа В. е писала на имейла, че не ѝ е възможно да посети ОЗД Л., тъй като е в болничен. На 26.04.2024 г. е изпратен имейл на г-жа В., относно възможността за подаване на заявление и депозирането му на ел. поща, в срок до 14.00 ч. на 26.04.2024 г., на което същата не е отговорила. Правени са опити от служител на ОЗД за връзка по телефона с жалбоподателя В., сигналът на телефона е свободен, не е осъществена връзка и не е върнато обаждане за обратна връзка.

От страна на господин З. продължавало изпращането по ел. поща на писма, адресирани до г-жа В., с копия до ДСП Л. и ДСП С. за срещи с детето. Обаждал се по телефона в ДСП Л., за получаване на подробна информация за сина си. Същият многократно бил консултиран по ЗЗДт, ППЗЗДт, СК и възможността за ползване на социални услуги от ОЗД при ДСП С. и ОЗД при ДСП Л., както е насочен от ДСП С. за ползване на социални услуги.

В ОЗД при ДСП Л. не е постъпила информация относно постановяване на привременни мерки или съдебно решение за детето М. Г. З.. Предвид това, била издадена оспорената в настоящото производство заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-014/29.04.2024 г. на директора на ДСП – Л., [населено място], с която на основание чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДт, В. В. е насочена да сключи

договор с лицензияния доставчик на социални услуги – Център за обществена подкрепа при ИСДП [населено място], [улица], за срок от шест месеца от влизане в сила на заповедта и да посещава социална услуга „Консултиране на майката и разглеждане на теми, свързани с възпитанието и отглеждането на дете, за неговите потребности и за невъвличането му в конфликт на лоялност. Консултиране на майката във връзка с начина на справяне с възможни рискови ситуации предвид влошените отношения и липсата на диалог между родителите; Подобряване на комуникацията между родителите; Медиации срещу между бащата и детето; Съдействие при изпълняване на привременни мерки и/или Решение с определен режим на контакт между детето и бащата; Оценка на родителския капацитет, при необходимост и повишаването му“. Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 10.05.2024 г., а жалбата срещу нея е подадена на 14.05.2024г.

По делото, като доказателства, са представени: Социален доклад, изх. № ПР/Д-С-ЛЦ/122-001/18.03.2024 г.; кореспонденция между родителите на М. З. по електронната поща; писмо от ДГ №18 „Детски свят“ и копие от електронен дневник за отсъствията на детето; кореспонденция между жалбоподателя В. и АСП; Социален доклад, изх. № СЛ/Д-С-ЛЦ/753-060/29.04.2024 г.; доказателства за ползване на социална услуга „Медиации срещи между родители“ и „Информирание и консултиране“ от страна на господин З..

Правни изводи:

В изпълнение на правомощията си по чл. 168 АПК съдът извършва контрол за законосъобразност на административния акт по всички основания по чл. 146 АПК, като не е ограничен от изложеното в жалбата.

1. Оспорената заповед е издадена от компетентния административен орган по чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДт.

2. Заповедта е издадена в установената писмена форма и съдържа подробни мотиви - фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. Същата отговоря на законовите изисквания за съдържание, доколкото в нея е посочено правното основание за издаването ѝ - чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДт във вр. чл. 4, ал. 1, т. 1 и чл. 24 ЗЗДт, а фактическите такива се съдържат в изложените мотиви към констативната част на акта и в представения към административната преписка социален доклад от 29.04.2024 г. Заповедта е мотивирана с констатациите в социалния доклад, на който изрично се позовава. Възражението за липса на посочени мотиви в този смисъл в заповедта е неоснователно, тъй като мотивите могат да се съдържат в цялата административна преписка, каквато е константната съдебна практика, основана на задължителната сила на Тълкувателно решение на Върховния съд № 16 от 31.03.1975 г.

3. Административният акт е издаден при спазване на предвидената в закона процедура. Съдът споделя разбирането, че съществени са само процесуалните нарушения, които влияят пряко върху волята на административния орган или ограничават правото на защита на засегнатото лице – т.е. такива нарушения, които биха обусловили друг резултат, ако не бяха допуснати. В настоящото производство съдът не установява съществени процесуални нарушения. Специализиран орган за провеждане на политиката

за закрила на детето в общината е дирекция ДСП, в която се създава отдел за закрила на детето (чл. 20, ал. 1, чл. 6, ал. 1, т. 2 ЗЗДт.). Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 и т. 2 ППЗЗДт. дирекция „Социално подпомагане“ предоставя на детето, родителите, настойниците и попечителите или на лицата, полагащи грижи за детето: информация и консултация по чл. 74, ал. 2 от Закона за социалните; информация относно социалните услуги, които имат право да ползват съобразно потребностите на детето и изготвения план за действие, условията, сроковете и реда за тяхното ползване. Родителите или лицата, полагащи грижи за детето, както и децата се насърчават за активно участие в избора на социалните услуги. При определяне на необходимостта от ползване на социални услуги първостепенно значение имат висшите интереси на детето. Изрично в чл. 23 ЗЗДт е разписано в какво се изразяват мерките за закрила в семейна среда, които се осъществяват от доставчици на социални услуги или ДСП. Някои от тях са: насочване към подходящи социални услуги в общността; консултиране и информиране на детето в съответствие с неговата възраст и със степента на неговото развитие; социална работа за улесняване връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията. „При осъществяване на своите функции и правомощия органите за закрила на детето се ръководят от висшите интереси на детето във всички свои действия, отнасящи се до децата и техните семейства“ - чл. 4, ал. 1 ППЗЗДт. Спазени са разпоредбите на чл. 14 и чл. 15 ППЗЗДт.

4. Заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Съгласно чл. 2 ЗЗДт дете е всяко физическо лице до навършването на 18 години, чиято закрила (§ 1, т. 1 от ДР на ЗЗДт) се основава на изрично изброени в чл. 3 ЗЗДт принципи, конкретно - отглеждане на детето в семейна среда, осигуряване най-добрия интерес на детето, специална закрила на дете в риск, грижа в съответствие с потребностите на детето; насърчаване на отговорното родителство; подкрепа на семейството (т. 2 - т. 4, т. 9, т. 11 - т. 12). Дете в риск е дете, за което съществува опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие (§ 1, т. 11, б. „в“ от ДР на ЗЗДт), каквото безспорно представлява М. Г. З.. Рискът е безспорно установен, а не е вероятен. Затова и с издадената заповед се цели именно преодоляването на този риск.

Този извод се налага от установените в хода на административното производство обстоятелства, свързани с нежеланието на майката да съдейства за осъществяването на пълноценен режим на контакти между бащата и детето, както и отказът ѝ да сътрудничи на ОЗД при ДСП – Л. в работата по случая. В тази връзка следва да се отбележи, че опасността от увреждане на психическото, нравствено и социално развитие на детето в случая е обусловена от създадената ситуация, при която то израства и формира личностните си качества без участието на бащата в неговото израстване и възпитание. Тези обстоятелства, преценени едновременно със специфичната крехка възраст на детето, налагат извод, че за него е налице необходимост от оказване на психологическа подкрепа за възстановяване на емоционалната връзка между М. и неговия баща. В интерес на малолетното дете е да му бъде осигурена сигурна и стабилна семейна среда, отговорни и всеотдайни грижи за отглеждане и възпитание и от двамата родители.

Според разпоредбата на чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДт в случаите, при които не може да се постигне контакт или няма заявено желание от страна на родителите, попечителите, настойниците или лицата, които полагат грижи за детето, ползването на социални услуги се извършва въз основа на заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ или съдебно решение. В случая е налице хипотезата за насочване за посещаване на социална услуга въз основа на заповед на директора на ДСП. Мерките за закрила на детето могат да се осъществят именно и чрез социални услуги – чл. 18, ал. 3 ППЗЗДт. Съгласно чл. 8, ал. 6 ЗЗДт родителите, настойниците, попечителите или другите лица, които полагат грижи за дете, са длъжни да изпълняват предприетите по този закон мерки и да съдействат при осъществяването на дейностите по закрила на детето. Целта е да са защитени и гарантирани основните права на детето във всички сфери на обществения живот - чл. 1, ал. 2 ЗЗДт. „Грижата“ е съвкупност от всички действия, произтичащи от правата и задълженията на родителите, настойниците, попечителите и лицата, при които детето живее по силата на друго законно основание, за гарантиране на неговите права и защита на неговите интереси (§ 1, т. 6 от ДР на ЗЗДт). Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗЗДт. всяко дете има право на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси. Има се предвид и най-добрият интерес на детето, представляващо преценка на: а/ желанията и чувствата на детето; б/ физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; в/ възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; г/ опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; д/ способността на родителите да се грижат за детето; е/ последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; ж/ други обстоятелства, имащи отношение към детето - § 1, т. 5 от ДР на ЗЗДт. С издадената заповед и при дадените обстоятелства ще се гарантира и запази най-висшият интерес на детето – същото да възстанови нормалната комуникация със своя баща, който също да участва в полагане на грижи за своето дете. В разпоредбата на чл. 23, ал. 1 ЗЗДт са посочени мерките за закрила в семейна среда, сред които е и насочване към подходящи социални услуги (т. 2). Необходимостта от предприемане на действия по чл. 23 от закона е с цел преодоляване на синдрома на родителското отчуждение, възможност за родителско сътрудничество, толерантност и комуникативност между двамата родители. Рискът за детето е фактът, че между родителите има конфликти, поради което то е в нестабилно емоционално състояние и съществува риск за психичното и емоционалното му състояние. В случая се цели да бъдат защитени висшите интереси на детето. За правилното развитие на детето е необходимо то да има връзка и с двамата си родители, като контактите да бъдат осъществявани по безопасен и сигурен начин за него. С оспорваната заповед се цели гарантиране на закрила, посредством която да се осигури на М. З. нормално физическо, умствено и социално развитие. Безспорно е правото на всяко дете на лични контакти с двамата му родители, като наличието на конфликт между тях неминуемо води до засягане правата и интересите на детето и се отразява негативно на неговото емоционално състояние и развитие в дългосрочен план. Към момента, предвид липсата и

на постановени привременни марки, детето не осъществява контакт с баща си. Безспорен е и отказът на жалбоподателя В., приканвана многократно, да окаже нужното съдействие на отдел „Закрила на детето“ по работата по случая с цел осигуряване на контакт между детето М. и баща му Г., както и с цел превенция на родителското отчуждение – да посещава социална услуга. В конкретния случай, ползването на социална услуга е наредено като вид мярка за закрила по чл. 23 ЗЗДт. За да се пристъпи към подобна мярка, административният орган се е позовал на обтегнатите отношения между родителите на детето, както и липсата на съдействие от страна на майката и изричното ѝ нежелание да ползва социални услуги, към които няколко пъти е насочвана. За ответника, с цел защита интересите на детето, е предвидена възможност да предостави такава социална услуга и без желанието или съгласието на родителя, като мярка за закрила на детето.

От страна на майката няма подадено заявление за ползване на социална услуга, като в този случай, предвид нормата на чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДт и визираните в нея алтернативни предпоставки, единственото възможно действие, което е могъл да предприеме директорът на ДСП – Л., е да издаде процесната заповед за насочване към ползване на социална услуга. Безспорно е доказан наличния риск от синдром на родителско отчуждение, липсата на родителско сътрудничество, комуникативност и толерантност в отношенията между родителите. Единият родител отчуждава детето от другия, като препяства възможността му да контактува пълноценно с неотглеждания го родител, което поставя детето в риск по отношение нарушеното му право на лични отношения, ограничаване на контактите им и въвличането му в конфликта между родителите. Възпрепятстване на контактите на детето с другия родител са предпоставка за възникване и затвърждаване на отчуждението. Налице е отчуждаване на детето от бащата без да е доказано негативно поведение от последния (насилие, престъпно поведение и т.н.). Описаните подробно по-горе обстоятелства сочат, че при издаване на заповедта по отношение на детето са преценени всички критерии по ЗЗДт и определената социална услуга е съобразена с потребностите на същото.

Нормите на член 9, § 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, чл. 24, § 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз, чл. 124, ал. 2 от Семейния кодекс гарантират правото на детето на лични отношения с всеки от родителите. Предписаната социална услуга за психологическа подкрепа на детето във взаимоотношенията му с бащата и майката е необходима именно за преодоляване на родителското отчуждение за пълноценно упражняване на режима на лични контакти от бащата и на правото на детето за комуникация с двамата родители. Заповедта е съответна и на практиката на Съда по правата на човека и основните свободи, (решението *Cristescu v. R.*, № 13589/07, § 69), според която държавата има задължение да предприеме мерки, както за подпомагане на контакта на родителите с детето, така и да защити неговите най-висши интереси. Съобразно практиката на Съда по правата на човека по приложението на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧ), националният съд дължи да осигури справедлив баланс между интересите на детето и тези на родителя и

подчертава, че водещ е интересът на детето (решение на Голямата камера, по делото Sahin v. G., № 30943/96, § 64). В този смисъл е и решението на Съда по правата на човека по делото Ribic v. Croatia, (№ 27148/12, § 92.).

С обжалвания акт се дава превес на интереса на детето спрямо желанията и интересите на неговите родители. Безспорно е, че майката на детето полага усилия за отглеждането и възпитанието на М., но за правилното и пълноценно отглеждане на същия е необходимо връзката между бащата Г. и М. да не бъде прекъсвана.

По тези съображения жалбата срещу оспорената заповед се отхвърля.

При този изход на спора искането на жалбоподателката за присъждане на разноски е неоснователно. Останалите страни не са претендирали разноски, поради което съдът не се произнася по разноските.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 38 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. В. от [населено място] срещу заповед № ЗД/Д-С-ЛЦ-014/29.04.2024 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: